

บทนำ

ปฏิบัติกาสรลับ

24.00 น.

คอนโดฯ กลางกรุงโตเกียว

"จุดตรงนี้แหละ เดี่ยวเธอลบรถไปรอฉันที่ด้านหลังนะ อย่าข้ามแม่แต่วินาทีเดียว ไม่งั้น...ฉันตาย"

เอริโกะหันไปบอกกับมิซึโนะซึ่งเป็นคนขับรถ มือก็เอื้อมไปหยิบถุงมือที่วางอยู่หน้ารถแล้วเปิดประตูลงไป

"ฉันรู้แล้วว่า อุตส่าห์ไปลงทุนเช่ารถมาขนาดนี้ ฉันไม่ยอมพลาดแล้วขาดทุนหรอก"

"รู้หน้าที่ก็ดี อีกหนึ่งชั่วโมงเจอกัน"

เอริโกะว่าแล้วตรงไปที่คอนโดฯ ซึ่งมีกำแพงล้อมรั้วอย่างดี เธอรีบปีนกำแพงด้วยการยึดเชือกที่ใช้ตะขอเกี่ยวด้านบนเอาไว้กับกำแพงและปีนขึ้นไปอย่างคล่องแคล่ว

เอริโกะรู้ว่าการออกมาตามล่าตารางงานแบบนี้มันเสี่ยงเกินไปที่จะกลับมาทางเดิม เพราะ ร.ป.ภ. ที่นี้ค่อนข้างจะเข้มงวดมาก เธอคิดว่าจะกระโดดกำแพงออกไปทางด้านหลังและให้มิซึโนะไปจอดรถรออยู่ที่นั่น ถ้ามิซึโนะมาช้า

คนที่จะแยกก็คือเธอ เรื่องนี้จึงต้องกำชับกันหนักๆ หน่อย

วันนี้เป็นวันที่ซาซากิ ผู้จัดการวง Mars จัดงานฉลองรางวัลดนตรีสร้างสรรค์ที่บริษัทคว่ำมาหลายรางวัลในปีนี้ งานแบบนี้เขาต้องกลับตึกแน่ๆ หากพวกเขาปล่อยให้โอกาสนี้หลุดมือไปก็คงหาโอกาสงามๆ เช่นนี้ได้ยาก

หญิงสาวดึงหมวกสีดำให้ปิดใบหน้าเมื่อหลบ ร.ป.ภ. เดินเข้าไปในคอนโดฯ และรีบเดินไปที่ประตูทางขึ้น แต่ว่าทางขึ้นจะต้องใช้คีย์การ์ดกดเข้าไป เธอล้มไปเลยว่่าที่มีระบบป้องกันไม่ให้คนนอกเข้าไปในคอนโดฯ!

"จะขึ้นไปข้างบนหรือคะ"

ผู้หญิงคนหนึ่งเรียกเอริโกะ เธอคนนั้นกำลังใช้คีย์การ์ดสอดเข้าไปในช่องสแกนรหัสผ่าน

"คะ พอดีมาหาเพื่อนนะคะ เขาทิ้งกุญแจไว้ให้แต่ว่าลืมทิ้งคีย์การ์ดไว้"

"งั้นก็ไปด้วยกันได้คะ"

"ขอบคุณคะ"

เอริโกะบอกแล้วรีบก้าวตามเข้าไปก่อนยามที่เดินตรวจอยู่แถวๆ นั้นจะผ่านมาเจอ

เอริโกะเดินมาถึงห้อง 307 ซึ่งเป็นเป้าหมายในการปฏิบัติการกิจครั้งนี้ ความจริงเอริโกะเคยมาตามสืบข้อมูลจากที่นี่แล้วครั้งหนึ่งจึงรู้จักทางห้องของคอนโดฯ นี้ดี หญิงสาวใช้ลวดในมือไขกุญแจห้องอย่างคล่องแคล่วจนไม่มีใครทันสังเกต เมื่อลูกบิดประตูคลายออก เธอก็ผลักประตูเข้าไปยังด้านในแล้วตรงไปที่โต๊ะทำงานของเขาทันที

เอริโกะรื้อกองเอกสารบนโต๊ะของซาซากิแล้วก็อดโมโหไม่ได้ นี่เขาเป็น ผู้จัดการวงดนตรีนะไม่ใช่ผู้จัดการบริษัท ทำไมบนโต๊ะทำงานถึงจะต้องมีเอกสารมากมายขนาดนี้

ไต่บ้าเอ๊ย กีบอ๊อแค่ตารางงานจะหวงไปทำไมนักหนานะ ฮึ้ย!

เธอก็ดึงแล้วผลอตะเก๊าอ๊อของซาซากิจนลัมพลางขบเขี้ยวเคี้ยวฟันไปด้วย แต่แล้วสายตาาก็ไปสะดุดที่คอมพิวเตอร์

แก๊ก!!!

"ผมบอกแล้วว่าไม่ให้ตีขนาดนี้ เป็นผู้จัดการวงประสาอะไรเนี่ย"

เสียงขมิ้มพูดขึ้นมาจากภายนอกประตูของห้องนอน ตายแล้ว! มีคนกำลัง จะเข้ามาในห้องนี้นั้นหรือ! ตายๆๆ ต้องตายแน่ๆ

บ้าเอ๊ย! ซวยจริง

ใครจะมาหรือไม่มาเอริโกะไม่สนใจแล้ว ตอนนี้สิ่งที่เธอต้องการคือตาราง งาน เธอต้องหามันให้เจอก่อนที่ใครจะเข้ามา อ๊ะ!!! เจอแล้ว...พระเจ้า! มัน อยู่ในแฟ้มตารางงานของวง Mars ซึ่งวางอยู่บนชั้นใกล้ๆ คอมพิวเตอร์นั่นเอง หญิงสาวรีบเปิดแฟ้มหาตารางงานล่าสุดแล้วดึงมันออกมา

"นี่น่ะๆ หนอยสิ ผมกำลังเปิดประตู อยากอ้วกก็ค่อยไปอ้วกในห้องน้ำ ให้ตายสิ! ซาซากิซึ่งนี่ไม่เหมาะที่จะมาเลยจริงๆ"

เสียงนั้นดังขึ้นมาจาก แล้วบานประตูห้องก็ค่อยๆ ถูกผลักเปิดเข้ามา มัน เป็นจังหวะเดียวกับที่เอริโกะวิ่งไปที่ผนังกระจกด้านที่สามารถจะปีนลงไปแล้ว ออกไปทางกำแพงด้านหลังซึ่งมีซิโนะมารอพอดี

"นี่แก..."

เสียงเรียกนั้นทำเอาหญิงสาวหน้าถอดสี ทำไมเธอถึงตกใจขนาดนั้นะ ยิ่ง ไปกว่านั้น มือที่กำลังเลื่อนเปิดประตูก็ชะงักนิ่งเพราะความตกใจที่ถูกจับได้ ไมสิ! เธอต้องหนีให้เร็วที่สุดก่อนที่มันจะสายเกินไป! ว่าแล้วเอริโกะก็รีบเลื่อน ประตูกระจกออกอย่างไม่รีรอ เพราะหากมันแต่ตกใจ เธอต้องถูกเขาจับส่ง ตำรวจแหงๆ!

"หยุดนะ! ไอ้หัวขโมย"

ร่างสูงตะโกนขึ้น แต่ใครจะไปหยุดตามที่หมอนั่นสั่งกันล่ะ เอริโกะรีบ ดิ่งไปที่ระเบียงเพื่อกระโดดลงไป แล้วเธอก็ตัดสินใจใช้เชือกที่มีติดขอदानบนยึด ไว้กับกำแพงระเบียงและรีบปีนลงไปโดยไม่คิดชีวิต!

หญิงสาวรู้ว่ามันเสี่ยงมากเพราะหากตานั้นวิ่งตามออกมาแล้วดึงเชือก ทิ้งไป เธอก็ไม่ต่างจากกระโดดตึกสามชั้น แต่ว่า...เธอจำเป็นที่จะต้องเสี่ยง แล้ว ตอนนี้ตัวเธอก็มีภาระที่จะสามารถถ่วงเวลาให้กับเธอได้ นั่นก็คือซาซากิที่ เมาไม่รู้เรื่อง เอริโกะต้องเสี่ยงเพราะถ้าถูกจับได้ทุกอย่างคงจะมีแต่แยกกับแหย่!

"อยู่ที่นี่แป๊บหนึ่งนะ"

ชายหนุ่มทั้งร่างของซาซากิที่เขาหัวปักเข้ามาลงไปในเตียง

"อา...ราย...ของ...แก...ว่า...ตาย..."

เสียงอ้อแอ้ๆ ของซาซากิเรียกตามหลังแต่ตายก็ไม่ได้สนใจ เขาตรงดิ่งไปที่ระเบียงนั้นอย่างเร่งรีบ ยิ่งไงเขาก็จะไม่ปล่อยให้หวัชโมยหนีรอดไปได้!

"นี่มัน..."

ตายเอ่ยออกมาแล้วก้มมองลงไปตามเชือกที่เกี่ยวกับขอบกำแพงระเบียง แล้วเขาก็พบว่าม็วหนึ่งกำลังปีนลงไปจากเชือกที่เกาะอยู่กับระเบียงห้องจนจนจะถึงชั้นหนึ่งแล้ว หากกระตุกเชือกจากตรงนี้ ใ้อหวัชโมยนั้นเสร็จเขาแน่ คิดจะหนีเขาไปอย่างนั้นหรือ ไม่ง่ายอย่างนั้นหรือคะ

เมื่อเห็นตายที่ชะโงกหน้าลงมามองเอือมมือดึงเชือกที่เกี่ยวกับขอบกำแพง เอิริโกะก็เร่งปีนลงไปด้วยความเร็วสูง ตอนนี้อยู่ถึงพื้นอยู่แล้ว เรื่องอะไรที่จะยอมพลาดด่างๆ กันล่ะ

"เสร็จฉันแน่ใ้อหวัชโมย"

ตายพูดแล้วกระตุกเชือกออกจากระเบียงห้องอย่างไม่แยแส เป็นเหตุให้ร่างบางร่วงลงไปกองที่สนามหญ้าด้านหลังอย่างไม่เป็นท่า หากทว่าตายกลับเป็นฝ่ายตกใจเสียเองเมื่อหมวกที่เธอสวมอยู่หลุดออกไป แล้วผมยาวสลวยที่อยู่ภายในหมวกนั้นก็ทิ้งสยายลงมาเต็มป่า

เจ้าหวัชโมยที่เขาเห็นนั่นแท้ที่จริงแล้วเป็นผู้หญิง!!!

"เจ็บชะมัดเลย!"

เออิโกะร้องออกมาด้วยความเจ็บปวดและพยายามพุงตัวเองให้ลุกขึ้นก่อนที่ ร.ป.ภ. จะมาเจอ แต่เธอก็ไม่ล้มหยิบเชือกที่กองอยู่ใกล้ๆ มากำเอาไว้ แล้วลุกขึ้นยืนได้สำเร็จ ยิ่งดีที่ว่าเมื่อครุ่นปีนลงมาจนจะถึงพื้นอยู่แล้ว ไม่งั้นกระตุกกระเดี้ยวของเธอได้หักไม่มีชิ้นดีแน่ๆ

"ใครอยู่ตรงนั้นนะ"

เสียงตุๆ ของ ร.ป.ภ. ดังมาแต่ไกลจนหญิงสาวต้องรีบตรงไปยังกำแพงด้านหลังทั้งๆ ที่ยังเจ็บตัวอยู่ไม่หาย ข้างหลังยังมีอีกคนที่มองอยู่ที่ระเบียงด้วยความเจ็บใจ

"เป็นผู้หญิงหรือคะ...หึ! ยัยหวัชโมย"

ตายเฉยออกมาแล้วมองตามหญิงสาวไปจนร่างของเธอกระโดดพ้นออก จากประตู สายตาแฝงไว้ซึ่งความเจ็บแค้น

หากเธอเป็นผู้ชาย เขาก็คงไม่แค่นใจนัก แต่นี่เธอเป็นผู้หญิง มันหยาบ เขาชัดๆ

ตายเดินเข้าไปในห้อง สายตาควาดมองสำรวจความเสียหายไปรอบๆ ห้อง แต่ก็ไม่เห็นร่องรอยการถูกค้น เขาคิดว่าขโมยที่เจอเมื่อครู่คงเพิ่งจะเข้ามาในห้องได้ เขาจึงไม่ได้คิดจัดการอะไรเกินไปกว่าการสั่งสอนเธอเท่านั้น เพราะหาก แจ้งความหรือทำให้เป็นเรื่องใหญ่ก็อาจจะเป็นข่าวได้ ซาซากิเป็นผู้จัดการวง ของเขา เพราะฉะนั้นมันก็ย่อมไม่ปลอดภัย!

ฝากเอาไว้ก่อนเถอะ

เขาคิดแล้วสายตาก็เหลือบมองที่โต๊ะทำงานซึ่งถูกรื้อ แต่เมื่อพบว่ายัง หิวขโมยนั้นเข้าห้องมาเพื่อรื้อโต๊ะทำงานของซาซากิก็ทำให้เขาอดที่จะสงสัยขึ้น มาไม่ได้ว่า...เธอทำแบบนี้เพราะอะไร

ไม่รู้ว่ามีชิโนะจอมเบ๊อะไปทำอะไรอยู่สินะ เอิริโกะรองจนเป็นชาติที่สี่แล้ว แต่ยัยนั้นก็ยังไม่ซบถรมาตามที้นัดกันเอาไว้ซะที ทำงานใหญ่ที่ไรมีชิโนะชอบ ทำให้เธอเฉียดตายทุกทีเลย เห็นที่เธอจะต้องจัดการซะหน่อยแล้ว

เอริโกะกำลังขบเขี้ยวเคี้ยวฟันได้ไม่นาน มีชิโนะก็ซบถรมาพอดี

"ฉันอยู่ที่นี่!!!"

เอริโกะยื่นกอดดอกกระดิกทำร่อและแสดงความไม่พอใจในระดับต้นๆ มี อย่างที่ไหน ยัยนี้ให้เธอเสี่ยงชีวิตไปหาตารางงานแล้วยังมาซ้ำแบบนี้อีก ฮึ้ย! หน้าทีหาตารางงานนะมันของมีชิโนะนี่นา!!!

"โทษทีๆ พอดีว่าเกิดเอ็กซีเดนทีนิดหน่อยนะ"

มีชิโนะเห็นหัวเราะแห้งๆ เมื่อซบถรมาจอดเทียบใกล้ๆ เอิริโกะ แล้วเธอก็ กุ๊กกูดเปิดประตูให้เอริโกะจากข้างในรถ

คิดจะเอาใจด้วยเรื่องแค่นี้หรือ ผันไปเถอะมีชิโนะ งานนี้เธอละเค้ามือ จันแน!!!

"ดีนะที่ ร.ป.ภ. พวกนั้นไม่วิ่งตามออกมา ไม่งั้นฉันโดนจับไปเชือดแล้ว"

"แล้วเป็นไงบ้าง"

มิซึโนะเปลี่ยนเรื่องคุยแล้วออกธไปอย่างระมัดระวัง

"ฝีมือระดับนี้แล้ว นี่ ไปเจาะรายละเอียดมาให้ฉันด้วย ขอก่อนสองวัน
ที่จะมืงานเป็นอย่างต่ำนะ"

เอริโกะโยนตารางงานไว้ที่หน้ารถฝั่งมิซึโนะแล้วมองออกไปนอกกระจก
ฝั่งที่นั่งอยู่

จะว่าไปเอริโกะก็ต้องพึ่งมิซึโนะอยู่หลายเรื่องเหมือนกัน เพราะมิซึโนะ
มีสายในบริษัทของต้นสังกัดวง Mars อยู่บ้าง แถมยังเก่งเรื่องคอมพิวเตอร์
เป็นที่หนึ่งและมีเพื่อนที่รอบรู้เรื่องนี้ด้วย การหาข้อมูลบางอย่างจึงง่ายมาก
หน้าที่ของเธอก็คือการตามถ่ายรูป ส่วนหน้าที่มิซึโนะคือการหาข้อมูล ความจริง
การหาตารางงานส่วนใหญ่จะสืบจากพวกเพื่อนๆ ในอินเทอร์เน็ต แต่นี้เป็น
ตารางงานลับ เพราะฉะนั้นแฟนคลับก็ไม่มีทางรู้ เอริโกะจึงต้องมาสืบเอง ส่วน
รายละเอียดของสถานที่และที่พักที่ว่าจะต้องใช้ตอนปฏิบัติการ มิซึโนะต้องเป็น
คนจัดการให้

"เอริโกะเก่งจังเลย"

มิซึโนะยิ้มร่า

"ไม่ต้องมาชมกันเลย ฉันไม่ใช่คนบ้ายอ เรื่องที่เธอมาซ้าค้อยไปคิดบัญชี
กันที่ห้อง"

เอริโกะหันกลับไปงู เพราะถ้าขึ้นมิซึโนะพลาดแบบนี้บ่อยๆ คนที่จะต้อง
เตือนรื้อนก็คือตัวเธอเอง

"จ้า~"

มิซึโนะรับคำแล้วขับรดต่ออย่างตั้งอกตั้งใจ ว่าแต่ว่า...ตารางงานเดือนนี้
มีอะไรบ้างนะ...เอริโกะอดที่จะยิ้มออกมาไม่ได้เมื่อคิดว่าอีกไม่นานปฏิบัติการ
ปาปารัซซีจะกลับมาอีกครั้งแล้ว!

1

เบื้องหลังปาปาริซซี่

หลังจากแยกกับมิซึโนะ เอรិโกะก็ดึงเข้าห้องตัวเองเพราะว่าพรุ่งนี้มีเรียน ตอนเก้าโมง ตอนนั้นก็เข้าไปตีสองกว่าๆ แล้ว ชื่นมัวแต่ไอ้เอ๋คุยกับมิซึโนะมีหวังพรุ่งนี้ร่างกายเธอไม่ยอมตื่นไปเรียนแหงๆ

ทาคิซาว่า เอริโกะ อายุยี่สิบเอ็ดปี เธอเป็นนักศึกษาปีที่สี่ คณะวารสารศาสตร์ ในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งของโตเกียว เธอสนใจวงการบันเทิงมาตั้งแต่เด็กๆ และชอบการถ่ายรูป มิซึโนะจึงมักจะเรียกเธอว่า 'แม่ปาปาริซซี่สาว' ให้เธอโมโหเล่นๆ (เพราะมันเป็นชื่อที่เหยียดมาก)

แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ เอริโกะก็เป็นปาปาริซซี่ที่มีอุดมการณ์เป็นของตัวเอง เพราะถึงจะตามถ่ายรูปศิลปินที่ขึ้นชอบแต่เธอก็ทำเพราะ 'ใจ' ไม่ใช่เพราะ 'เงิน' และที่สำคัญ เธอไม่ได้นำสิ่งที่ติดตามมาได้ไปเผยแพร่ที่ไหนด้วยเพราะเธอไม่ใช่พวกกระหายเงินที่จ้องจะขายข่าว

เอริโกะเป็นคนโยกโยกมาเป็นลูกสาวคนเดียว ก็คงไม่แปลกอะไรถ้าเธอจะถูกเอาใจมากไปหน่อย คุณพ่อของเธอเป็นนักข่าว ส่วนคุณแม่เป็นพยาบาลดูแลเด็ก พอจบมัธยมปลายปั๊บ เธอก็ย้ายมาเรียนที่โตเกียวตามลำพังนานๆ ถึงจะกลับไปเยี่ยมคุณพ่อคุณแม่เพราะเธอกำลังสนุกกับการตามล่า

'มัตสึโอะกะ ไดคิ' มือกีตาร์สุดหล่อของวง Mars เจ้าของเรือนผมสีเพลิงผู้เป็น 'ชายในดวงใจ'

"เหนื่อยเป็นบ้าเลย ดายนะดายมาแกลังฉันได้"

หญิงสาวหันไปพูดกับโปสเตอร์ศิลปินคนโปรดในกรอบสวยหรูที่แขวนอยู่บนผนังห้องอย่างโมโหเมื่อสายตาไปประจันกับสายตาในรูปเข้า

ห้องของเธอเป็นห้องชุดเล็กๆ ที่อยู่คนเดียวได้สบายๆ แม้ห้องไม่ค่อยจะกว้างนักแต่เธอก็ชอบห้องนี้มาก โทนสีที่ใช้ตกแต่งเป็นสีชมพู ดำ และขาว ซึ่งนั่นก็เป็นสีที่เธอชอบ ภายในห้องแบ่งออกเป็นสัดส่วนย่อยๆ แยกห้องนอนออกไปจากส่วนอื่นๆ ด้านนอกเป็นโซนครัวกับโซนรับแขกเล็กๆ ส่วนในห้องนอน เธอจัดเป็นห้องแต่งตัวและห้องทำงานไปในตัวและส่วนใหญ่ก็มักจะซุกกอกอยู่ในนั้น

เอริโกะจำไม่ได้แล้วว่าเธอเกิดชอบผู้ชายคนนี้และหลงใหลในเสียงกีตาร์อันทรงพลังของเขาขึ้นมาตั้งแต่เมื่อไหร่ เมื่อมารู้สึกตัวอีกทีเธอก็ตามเขาจนเหมือนคนบ้า แถมยังชอบพูดกับรูปของเขาเหมือนกับว่าอยู่ในห้องเดียวกันทุกวัน ตลกสินะ...มันอาจจะตลกกับหลายๆ คนแต่เธอก็ไม่คิดว่ามันตลกหรือ

ว่างบางเดินไปที่โต๊ะเขียนหนังสือและหยิบของบางอย่างที่อยู่ในกล่องกำมะหยี่สีชมพูอ่อนๆ ขึ้นมาเช่นทุกครั้งที่อยู่ออกไปปฏิบัติกร 'ปิ๊กกีตาร์สีแดง'

พอเห็นปิ๊กกีตาร์นี้ที่ไร เอริโกะก็อดที่จะคิดถึงเมื่อก่อนไม่ได้ทุกที...

'รอฟพ่ออยู่ในรถนะลูก อย่าออกไปไหน เดี่ยวพ่อขึ้นไปสัมภาษณ์งานชั่วโมงหนึ่งแล้วจะรีบลงมาหา'

คุณพ่อบอกกับเอริโกะซึ่งตอนนั้นเพิ่งจะอายุได้สิบสองปี วันนั้นคุณพ่อพาเธอไปทำงานด้วยเพราะว่าเป็นวันเสาร์ แล้วเธอเองก็ไม่ค่อยสบาย คุณแม่ก็มีงานด่วนที่โรงพยาบาลจึงไม่มีใครคอยดูแล

'ไม่ต้องห่วงหรอกค่ะ แค่นี้หนูสบายอยู่แล้ว'

เด็กหญิงซუსองนี้รู้สึกตายให้ ท่านจึงรีบลงจากรถแล้วดึงขึ้นไปยังชั้นบน ตอนนั้นเธอไม่รู้หรือว่าคุณพ่อมาทำข่าวอะไรที่นี้ เธอจึงได้แต่นั่งรอในรถตามคำสั่งของท่าน

แต่เวลาผ่านไปนานเกินหนึ่งชั่วโมง คุณพ่อของเธอก็ยังไม่ลงมาตามที

สัญญากันเอาไว้ แถมอากาศในรถก็ร้อนขึ้นจนเอริโกะแทบจะหายใจไม่ออก อากาศร้อนและอบอ้าวขึ้นทุกขณะจนเธอทนไม่ได้และเปิดประตูออกไปมองหา ท่านด้วยความกังวล แต่เมื่อหันกลับไปทางรถของตัวเอง รถยนต์อีกคันก็พุ่งเข้ามาหาเธอ!!!

เอี้ยด!!!

เสียงเบรกดังลั่นไปทั่วลานจอดรถ เอริโกะทรุดลงไปนั่งกับพื้นแล้วเอามืออุดหูไว้เพราะไม่อยากรับรู้สิ่งที่เกิดขึ้นด้วยความตกใจ ไม่รู้ว่าพิษไข้หรือเพราะอะไรที่ทำให้เธอหน้าซีดและตัวสั่นจนถึงขนาดกรี๊ดออกมา

'นี่หนู...เป็นอะไรมากมาย'

เสียงขริมเอ่ยขึ้นด้วยความตกใจเมื่อเขาเปิดประตูลงมาพบเธอนั่งตัวสั่นอยู่ แต่เธอก็ยังไม่ได้เงยหน้าขึ้นมองเขาหรอก ตอนนั้นเธอรู้แล้วว่าเธอกลับ...

'นี่...พี่ขอโทษนะที่ทำให้ตกใจ พี่...ไม่ทันระวัง'

ผู้ชายคนนั้นเอื้อมมือมาลูบศีรษะแทนการปลอบโยนและนั่งอยู่ใกล้ๆ มือของเขาสัมผัสที่เรือนผมเงางามนั้นอย่างอ่อนโยนทั้งๆ ที่เขาเองก็มีท่าทางตกใจไม่น้อย

'คุณ...'

เอริโกะค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมองเขาซึ่งอยู่ในวัยสิบหกปี

'พี่ขอโทษ...'

เขาเอ่ยขึ้นและจ้องหน้าเธอ ดวงตาขริมนั้นราวกับจะดูคลืนบรรยาภาครอบตัวของเอริโกะให้อยู่ภายในนัยน์ตาของเขา เมื่อริมฝีปากหยักลิ้นนั้นคลี่ย้มออกมาจางๆ ก็ยิ่งดูเหมือนทุกอย่างในโลกจะดูสุดไร้ขึ้น

'ไม่ต้องกลัวแล้วนะ แล้วนี่หนูมองหาอะไรอยู่หรือถึงได้ไม่ทันระวังตัวแบบนี้'

เขาถามแล้วก้มมองหน้าเอริโกะใกล้ๆ เธอจึงหันหลบไปมองอีกทาง

'อ้อ...พี่มีนี่ หนูขอบสี้แดงมัย พี่ให้หนูแทนคำขอโทษก็แล้วกันนะ'

เขายื่นขึ้นแล้วล้วงหาบางอย่างในกระเป๋ากางเกง เอริโกะก็ได้แต่มอง แล้วสุดท้ายเขาก็ยื่นมันมาให้เธอ เขายิ้มเมื่อเห็นเธอมองสิ่งที่อยู่ในมือของเขาอย่างสงสัย สีหน้าหวาดกลัวเมื่อครู่ก็กลายเป็นความอยากกู้แทน

'อะไร...'

ร่างเล็กเอ่ยถามและมองสิ่งที่อยู่ในมือสลับกับใบหน้าเขา

'เอาไว้ใช้เล่นกีตาร์... ดัดกีตาร์แบบนี้'

เขาทำท่าประจบ

'พี่เล่นกีตาร์เป็นด้วยหรอ'

เอริโกะถามแต่สายตายังคงมองสิ่งที่อยู่ในมือเขาไม่ละไปไหน พลาสติก
เล็กๆ ที่อยู่ในมือขาวเรียวนั้นดูเป็นภาพที่สวยงามราวกับถูกวาดขึ้นมา

'ใช่! พี่ให้หนู แล้วถ้าเจอกันอีกเมื่อไหร่ พี่จะสอนให้หนูเล่นกีตาร์เองนะ'

เขายกแล้วจับมือเล็กๆ ไว้ก่อนจะวางปิ๊กดัดกีตาร์ใส่มือเธอ

'แต่ว่า...'

'พี่ให้หนู...เอาไว้เป็นหลักฐาน วันหนึ่งถ้าเจอกันแล้วพี่จะสอนกีตาร์ให้หนู
เอง'

เขายิ้มก่อนจะรีบเดินไปขึ้นรถแล้วขับออกไป คงมีเพียงแต่เอริโกะที่ยังคง
มองตามหลังเขาไปจนลับตา

เมื่อก่อนนี้ตายใจดีจะตาย ทำไมตอนนี้ถึงใจร้ายนักนะ ไซลีนะ! ก็นาย
เห็นฉันตอนเป็นหัวขโมยนี่นา

หญิงสาวได้แต่คิด สายตาก็ยังคงมองปิ๊กในมือด้วยรอยยิ้ม ภาพในวันนั้น
ยังคงติดอยู่ในความทรงจำตลอดเวลา

เอริโกะจำได้แม่นยำว่าหลังจากที่เจอเขา เธอก็เก็บปิ๊กนี้ไว้ราวกับเป็นสิ่ง
ล้ำค่า หลังจากนั้นสองปี ตายก็เดบิวท์ซิงเกิ้ลแรกออกมากับเพื่อนๆ ของเขา
ในนาม Mars และโตงดังภายในชั่วข้ามคืน ผู้ชายเจ้าของปิ๊กดัดกีตาร์ในมือ
เธอตอนนี้ก็คือ 'มัตสึโอะกะ ไดคิ' มือกีตาร์แห่งวง Mars ที่เธอลงทุนตามถ่าย
รูปอยู่ตอนนี้เอง!

ไม่ต้องมาสอนกีตาร์ฉันเองกับมือหรอวะ แค่นี้ฉันตามนายอยู่ห่างๆ
แบบนี้ ฉันก็พอใจแล้ว อีจ

เอริโกะคิดพลางเก็บปิ๊กไว้ในกล่องเหมือนเดิมแล้วเดินฮัมเพลงเข้าห้องน้ำ
ไปอย่างอารมณ์ดี อีกไม่กี่วันเธอกับเขาก็จะได้เจอกันอีกแล้ว ปฏิบัติการปาปารัซซี